

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13701/2025
30.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Марине Милановић, Татјане Ђурица и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца РПГ АА из ..., носиоца АА из ..., РПГ ББ из ..., носиоца ББ из ..., РПГ ВВ из ..., носиоца ВВ из ..., РПГ ГГ из ..., носиоца ГГ из ..., РПГ ДД из ..., носиоца ДД из ..., РПГ ЂЂ из ..., носиоца ЂЂ из ... и РПГ ЕЕ из ..., носиоца ЕЕ, чији је заједнички пуномоћник Мирјана Московљевић, адвокат у ..., против туженог ЖЖ из ..., бившег предузетника „Прерада воћа и поврћа“ МС Бисер Дубци, чији је пуномоћник Бојан Лазаревић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 8.382.200,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 924/25 од 28.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 30.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 924/25 од 28.05.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 924/25 од 28.05.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу П-567/23 од 10.12.2024. године, у ставу првом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца, па је обавезан тужени да на име дуга за откупљене малине и купине рода 2022. године тужиоцима исплати износ од 8.379.706,00 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе како је то ближе наведено у овом ставу изреке првостепене пресуде. У ставу другом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да плати законску затезну камату на појединачне износе од 01.11.2022. године до 10.12.2024. године. У ставу III изреке обавезан је тужени да на име парничних трошкова тужиоцима плати износ од 1.929.784,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 924/25 од 28.05.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију. Трошкове су опредељено тражили.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужених као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 - др. закон) да би се дозволило изузетно одлучивање о ревизији.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужилаца за исплату новчаних износа ближе наведених у изреци првостепене пресуде. Према образложењу нижестепених судова, тужиоци су власници пољопривредних газдинстава који се између осталог баве узгојом малине и купине. Тужиоци су 2022. године, туженом као откупљивачу, продали малине и купине, а приликом примопредаје воћа тужени је тужиоцима издавао признанице у којима је наводио килажу, врсту воћа коју откупљује и цену истог по 1 кг. Како је утврђено да тужени није у потпуности исплатио уговорену цену тужиоцима, нижестепени судови су применом одредбе члана 454. до 551. Закона о облигационим односима обавезали туженог на исплату новчаних износа као у изреци првостепене пресуде.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Нижестепени судови су применом релевантних одредби Закона о пољопривреди и руралном развоју утврдили страначку способност тужилаца као физичких лица – носилаца регистрованих пољопривредних газдинстава, и применом одредби Закона о облигационим односима којима је регулисана продаја као именовани уговор, обавезали туженог на исплату цене. Ревидент у ревизији не указује на разлоге за изузетну дозвољеност ревизије, као што су потреба за новим тумачењем права, за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, па стога указивање на неправилну примену материјалног права, само по себи, није разлог за изузетну дозвољеност ревизије без испуњености неког од услова прописаног одредбом члана 404. Закона о парничном поступку. На дозвољеност ревизије није од утицаја позивање ревидента на одлуку Врховног касационог суда Рев 2115/19 од 21.01.2021. године, јер је у наведеној парници утврђено да је без дејства уговор о купопродаји непокретности, што није у вези са предметом расправљања у овој парници, без обзира што тужени оспорава пуноважност уговора о откупу воћа због недостатка

писане форме. Нису од значаја за изузетну дозвољеност ревизије разлози којима се указује на битне повреде одредаба парничног поступка, јер се посебна ревизија из ових разлога не може изјавити.

У складу са наведеним, Врховни суд је применом члана 404. став 2. одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета дана 05.10.2023. године. Вредност предмета спора највишег побијаног дела правноснажне пресуде износи 2.147.746,00 динара (тужбени захтев тужиоца ВВ, носилац РПГ ВВ), што представља противвредност износа од 18.322,70 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у конкретном случају вредност предмета спора највишег побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка имајући у виду да трошкови настали поводом одговора на ревизију не спадају у нужне трошкове за одлучивање о ревизији.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић